

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **B.N.** – prokurator Prokuratury Rejonowej [...]

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 lipca 2017 r.

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji od uchwały Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 29 marca 2017 r., utrzymującej w mocy uchwałę Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 16 grudnia 2016 r., odmawiającej zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokurator B.N.

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r., poz. 177 ze zm.)

p o s t a n o w i ł :

- 1. kasację pełnomocnika członków zarządu spółki W. A. Sp. z o.o. pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 29 marca 2017 r., Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym utrzymał w mocy uchwałę Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt

PK [...], odmawiającą zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokurator Prokuratury Rejonowej [...] - B.N..

Od uchwały Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego kasację wniósł pełnomocnik spółki W. A. Sp. z o.o., który podnosząc zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego, wniósł o uchylenie uchwały Sądu drugiej instancji i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Zgodnie z art. 163 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze (dalej: u.p.p.), od orzeczenia wydanego przez Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny stronom i Prokuratorowi Generalnemu przysługuje kasacja do Sądu Najwyższego. Kasacja może być wniesiona z powodu rażącego naruszenia prawa lub rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej.

Z przepisu tego wynika wyraźnie, że kasacja przysługuje wyłącznie od wydawanych w postępowaniu dyscyplinarnym orzeczeń, stanowiących funkcjonalny odpowiednik wydawanych w postępowaniu karnym wyroków. Pojęcie „orzeczenie” w ustawach normujących postępowanie dyscyplinarne posiada znaczenie swoiste, inne od przyjętego na gruncie Kodeksu postępowania karnego, a to ze względu na to, że zgodnie z art. 174 Konstytucji RP wyłącznie sądy i trybunały mogą wydawać wyroki w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Rozstrzygnięcia merytoryczne w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej podejmowane przez organy *quasi-sądowe* w postępowaniu dyscyplinarnym mogą zatem co najwyżej nosić miano orzeczeń i tylko od orzeczeń sądów odwoławczych przysługiwać może kasacja do Sądu Najwyższego. Należy zauważyć, że w powyższe stanowisko było prezentowane wielokrotnie przez Sąd Najwyższy w orzecznictwie dyscyplinarnym (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 listopada 2012 r., SDI 34/12; 18 lipca 2002 r., III DS 10/02, OSNP 2003/16/392, OSNP-wkł. 2003/5/8; z dnia 28 kwietnia 2011 r., SDI 6/11, OSNwSD 1011/74/257).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach orzeczono na podstawie art. 166 w zw. z art. 135 § 14 u.p.p.

kc